

Een eerste rondje

Vanmorgen, 1 januari 2022, liepen we ons eerste rondje van dit jaar in onze woonplaats. We voelen ons nog steeds uiterst bevoorrecht, dat we na tien minuten lopen al in een bosrijke omgeving terechtkomen. Op onze route kwamen we op zeker moment een vrouw tegen die een hond aan de lijn had en een andere hond voortduwde in een fietskar, deftiger een Doggy Ride.

Nou is het me wel vaker overkomen, dat bij een dergelijke ontmoeting al diverse aannames in me opkomen, zonder dat er überhaupt contact heeft plaatsgevonden. De aanname van deze keer lag besloten in mijn opmerking naar de eigenaresse: *'Zo, als ik hond was, dan wist ik wel waar ik voor zou kiezen.'* Deze woorden vormden de opmaat voor een gesprek, waar ik weer het een en ander van kon/mocht leren.

Zo vertelde de vrouw dat de hond niet uit vrije wil in het karretje lag. Hij miste – voor ons niet direct zichtbaar - zijn rechter achterpoot. Als gevolg van zijn hoge leeftijd had hij tijdens het wandelen nog van zoveel meer fysieke mankementen last, dat de fietskar hem de mogelijkheid bood een rustmoment te ondergaan, opdat hij daarna hij de wandeling weer op eigen kracht kon voortzetten. Toen dat eenmaal was geïdentificeerd, ging de vrouw moeiteloos door met haar verhaal, dat erop neerkwam dat ze omwille van haar honden de laatste jaren niet op vakantie had willen gaan. Zelfs haar eigen dochter vertrouwdde ze de verzorging van de honden niet toe. 'Nee, we wachten wel tot ze beide zijn overleden – ze zijn uiteindelijk al ruim 12 resp. 13 jaar oud! We wachten gewoon onze tijd af. Ik vind het trouwens ook zo bijzonder, dat-ie, ondanks zijn handicap niet jermieert, iets wat wij mensen al gauw doen in zo'n geval. We gaan de beperkingen zien en vergroten dat – vaak zonder dat we het doorhebben, hoor! – uit. We voelen ons geslachtofferd, het overkomt ons immers. En doordat we dat niet willen, gaan we er de strijd mee aan. Hoe anders is dat bij mijn hond. Die legt zich er letterlijk en figuurlijk bij neer. Wij kunnen zeggen 'Het is, zoals het is', maar het niet zo voelen. Voor hem is dat gewoon zó. Hij leeft in het nu'

Onwillekeurig moest ik op mijn beurt denken aan een uitspraak die ik op tv uit de mond van Stef Bos had vernomen: *'Pas als je niemand durft te zijn, ben je iemand!'*. Die gedachte kwam in mij op, toen ik merkte dat mijn hand automatisch in de richting ging van een van de honden. Lijdzaam onderging dat lieve beest die – als koestering bedoelde – aai van mij over zijn kop. Wat was er voor die hond voor nodig om die aandacht van mij te krijgen? Niets. Hij hoefde er alleen maar te zijn. Moet je eens kijken hoeveel capriolen wij, volwassen mensen, (denken) uit (te moeten)halen om maar gezien te worden. Om het gevoel te hebben, dat we iemand zijn.

De eigenaresse liet blijken dat ze heel veel van haar beesten hield. Een oom van mij, die ik alleen maar ken vanuit mijn jeugd, placht te zeggen: 'Hoe beter je de mens leert kennen, hoe meer je van dieren gaat houden.' Ik ben het daar na al die jaren niet mee eens. Als we de moeite zouden nemen de ander écht beter te leren kennen, hem te zien zoals hij werkelijk is, dan kan het niet anders, dan dat je de innerlijke waarde van die ander gaat erkennen. Het bewijs hiervan vormde de slotopmerking van de hondenbezitster: 'Jullie toonden échte belangstelling. Dat is een mooie eigenschap. De meeste mensen lopen langs en zeggen zelfs niks.'

Terwijl we met vreugde onze wandeling voortzetten, werden we ons ervan, dat het 'm dus werkelijk in kleine dingen zit. We hadden begrepen, dat de interesse en ons inlevingsvermogen in deze vrouw (en haar honden) uiteindelijk ook onszelf ten goede waren gekomen.